

тѣхъ. — Защо се не обаждате! Има ли въ селото ви шофьоръ?

— Азъ съмъ шофьоръ — отговори Мао Динъ.

— Тѣй ли!... Обличай се тогава и върви съ насъ! — каза повелително японскиятъ войникъ. — Нашата машина заседна въ калъта, а шофьорътъ ни е боленъ. Вземи си и инструментитъ да поправишъ мотора, защото е повреденъ.

Мао Динъ се облѣче, взе си инструментитъ и бързо излѣзе, като остави брата си силно разтревоженъ.

Завалѣ дъждъ. Едри капки затракаха по прозореца. Тѣ още повече усилиха тревогата на останалия вкъщи по-малъкъ братъ.

Нѣкакво грозно предчувствие свиваше сърдцето на Пенъ Тинъ. Мисли, една отъ друга по-злокобни, се занизаха въ разпаления му мозъкъ. Струваше му се, че нѣкаква неизбѣжна опасностъ дебне стѣпките на брата му... Ще се върне ли той? Ще се видятъ ли пакъ и ще се прегърнатъ ли братски живи и здрави тѣ?...

Пенъ Тинъ разтвори широко прозореца и втренчи погледъ въ нощния мракъ. Напраздно. Нищо се не виждаше. Войниците съ брата му бѣха потънали въ мрака.

Незайна сила тласкаше младия китаецъ навънъ. Тайнственъ гласъ му шепнѣше: „Върви, не губи ни минута, върви!“

Съ свѣткавична бързина Пенъ Тинъ се намѣри облѣченъ на междуселския пѣтъ. Той тичаше по диритѣ на отдалечилитѣ се японски войници.

Следъ дълго и уморително тичане изъ калъта, Пенъ Тинъ съгледа слабъ огънь, накладенъ встрани отъ пѣтя. Около огъня седѣха японски войници. Скоро той дочу и тѣхнитѣ гласове. Тѣ водѣха нѣкакъвъ оживенъ споръ.

Всрѣдъ пѣтя, наклоненъ на лѣвата си страна, стоеше заседналиятъ въ калъта камионъ. Мао Динъ, легналъ на грѣбъ, поправяше нѣщо на мотора. Единъ